

V mém dětském pokoji, kde jsem nespala od té doby, co mi vyvraždili rodinu a zničili moji zemi, jsem rozložila matraci, kterou mi přinesl ruský voják. Na ni jsem roztáhla vybledlou deku, kterou mi přinesla kamarádka mojí mrtvé tety, a pak jsem si lehla ve svém denním oblečení, protože jsem neměla žádné pyžamo.

Dima si lehnul za mě, respektoval můj prostor. Nedýchal dost pravidelně na to, abych uvěřila, že spí. Byl určitě vzhůru a díval se na mě, na můj obrys ve tmě. Ucítila jsem jeho ruku na svých vlasech, jak je hladil od kořínků až ke konečkům. Udělal to třikrát, a zatímco jsem čekala, jestli udělá něco dál, poznala jsem, že i on čeká – jestli se otočím, nebo jestli se posunu dozadu, aby můj zadeček spočinul v kolébce jeho klína.

V tomhle pokoji mi hladívala vlasy babí Róza, pozorným a uklidňujícím způsobem, jako kdyby neměla nic jiného na práci a jiné místo, kde by byla raději.

V tomhle pokoji mi hladívala vlasy i teta Mája a přitom mi vyprávěla o svých problémech.

V tomhle pokoji mi hladívala vlasy maminka, a přestože vždycky vypadala unaveně a občas usnula s rukou ztěžklou na svých vlasech, také mi tu vyprávěla pohádky a zpívala písničky, které ten den slyšela v rádiu.

Zaslechla jsem zapraskání z vedlejšího pokoje. Věděla jsem, že to jsou jen zvuky starého domu, ale musela jsem se zarazit, abych nevykřikla: *Abeku?*

Dimova ruka se zastavila, položil ji na matraci vedle mě a nevědomky zachytil pramínek mých vlasů mezi svou dlaní a dekou. Ležela jsem tam, přišpendlená za vlasy, a nechtěla jsem, aby si nějaký můj pohyb mylně vyložil. Po několika minutách jsem ucítila, jak se zavrtěl, otočil a čelem ke zdi začal tiše pochrupovat.

Stále jsem se v myšlenkách vracela k té scéně u večere. Dima se mi neomluvil za to, že přede mnou zatajil Bergen-Belsen, ne doopravdy. Bylo zjevné, že ho bolí mě zraňovat, ale řekl, že to udělal jenom proto, aby mě ochránil. *Přeji si takovýhle druh ochrany?*

Je tohle ten nejlepší život, který si nyní budu moci vybudovat? Bezpečí a laskavost muže, který je ochotný odejít do noci, aby mi přinesl něco měkkého, na čem se vyspím, ale který přede mnou bude tajit věci, pokud si bude myslet, že mi mohou způsobit bolest? Řekl mi, že jeho rodiče jsou spolu šťastní. Chtěl, abych věděla, že i my bychom spolu mohli být šťastní. *Chci být šťastná tímhle způsobem?*

Opravdu?

Vyklouzla jsem z provizorního lůžka. Lezla jsem po čtyřech, abych nezpůsobila nějaký hluk. Ve skříni jsem nahmatala kufřík s rozbitou přezkou a uložila do něj všechny svoje pozemské statky: spodní prádlo a mýdlo od Goši, šátek od sestry Urbaniakové. Očima jsem se zastavila u truhly naděje a zapřemítala, jestli si mám vzít nějaké věci odtud. Ale nevěděla jsem, jak daleko budu muset jít pěšky, a nechtěla jsem nést příliš velkou zátěž. *A tentokrát se vrátím*, opakovala jsem si. Bude lepší nechat tyhle věci tam, kde jsou v bezpečí.

Za sebou jsem slyšela Dimovo chrápání. U dveří jsem objevila jeho šaty – sako přehodil přes opěradlo židle a kalhoty úhledně složil na sedadlo. Vklouzla jsem rukou do kapsy saka a nahmatala svazek bankovek. Potmě jsem nedokázala poznat, jestli to jsou zlaté, nebo německé marky, nebo nějaké ruské peníze – ale, přestože jsem musela vynaložit veškeré úsilí, abych dokázala ignorovat pocit viny, vzala jsem si ty peníze všechny.

Pak jsem napsala Dimovi vzkaz – nedostatečný, naškrábaný při měsíčním světle – a položila ho na jeho kalhoty:

Musím ho jít hledat. Zůstaň v bytě, jak dlouho chceš. Pokud ne, dej ho Goše. Omlouvám se. Je mi to moc líto. Musím ho najít.

Kufřík v mé ruce byl lehounký. Přitiskla jsem si ho k hrudi a vyklouzla ze dveří.